mene kärra tehha, politseid kutsuda ja makso nõuda, kes tohta temmale üht surnud hiiri kaela wissata! nikaua olli agga teine jubba sedda kassu wälja arwanud, mis nad sest leidust wõiwad sada; hiri tasko püstes ücles ta essimesele: „Tulle, meie lõuna on taskus.“ — „Sedda jättan ma sulle ükssi“, wastas essimene. „Ei tõeste“, ütles teine, „meie sõme trahteris“, lasse se kõik minno assi olla, minna tellin, ja minna maksan.“

Trahterise jõudes kanti neile kõik suggo road, praed ja kallid winad ette. Kui nad nüüd omma kehhasid nende mõda läinud, ühtlase ka tullewate päewade tarwis kinnitanud ollid, küssis se, kes kõik tellinud olli trahteri perremehhe käest: „Kas teil ei olle sihhukest marjadest ja plomidest kedetud sahwti — na kõhhotäie kaneks — üks taldreko täis?“ — „On kül, ausad herrad“, wastas perremees kummardades; — teenritele käsko andes, — et sedda keldrist piddid toma ja wõerastele ette pannema. Aeg olli nendakaua jubba ka nattuke widdewiko pole jõudnud ja nipea, kui se kuhjaga taldreko täis laua peal seisis, tõmmas ta hiri taskust wälja ja püstis seenna sisse. Nattukese aea pärrast tõstab ta kahwlega hiri ülles ja karjub sure healega, perremeest kutsudes ja näitades: „kas need teite plominarjad on? sesuggust jälkust! sedda tahhan mc home päew seitungide sisse kirjutada; paljo on meil maksta?“ kät tasko püstes nago tahhaks ta rahha wälja tua. Perremees ei tahha agga maksust middagi kuulda, pallub süddamest andeks, et sesuggune õnnetus teenrite holetuse läbbi sündinud: tedda ommeti mitte awwalikult teotada; wõttab mõllemid kaenlo alla, wiib neid omma ello tuppa, annab leppituseks — weel ühhe puddeli seest kõige kallimast, sadab takka uksest wälja ja pallub neid ka eddespiddi, kui nende tee neid seennapole toob, mitte kuiwalt mõda minna.

Üks kolmas sesuggune wõrrokael tulleb turro peale, näeb seal üht tallopoega suitsetud sea kintsuga seiswad, astub liggimale ja pärrib hinna järrele. Tallopoeg ütleb: „Siin on 20 naela ja 10 kopp. nael.“ — Selle tühja